

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRES ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: a 5 exemplars, 1 peseta; Un número, 3 quartos. — Surt i il·lum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, a rala trimestre; Estranger, 16. —

!!HORROR!! !!TERROR!! !!FUROR!!

En aquest malehit món l'home honrat no pot guanyar pera sustos.

Apenas la gent d'ordre acaba de referse del basqueig que va produhirli tanta celebració del aniversari del Onze de Febrer del '73, quan un nou esglay, mil vegades mes terrible, ha vingut a trencarli las oracions y a donarli compte de que al món s'hi viu poch menos que de miracle, gracias a n'aquestas tenebrosas ideas revolucionarias que, engendradas pe'l mateix dimoni, han nascut en lo mon pera sembrar la mala llavor del crim en sas mes aterradoras, fantásticas, horribles, sangrentas, horripilants y diabòlicas manifestacions.

Es tan terrible lo fet del qual anem a parlar, que avans de comensar a donarne compte suplico a mos estimables llegidors que 's previngan d'una miqueta d'aygua nal y una medicina de sustos pe'l que podria ser, puig si son dels que 's commouhen llegint novelas de calé la entrega, ó pioran quan veuen executar un drama al Odeon, es segur que cauran de costellias tan bon punt coneguim l'argument de la trajectoria que podia succehir a no impedirho'l govern.

Y un cop aixis previnguts, y senyats y per-signats, entrem ab tota precaució en tan espantable materia.

La escena passa a Madrid, y en los barris que allí, pera imitarnos a nosaltres, podrian dirne del Poble Secch y de l'Hostia.

Dia, lo 13 de Febrer. Reparin bé, !!lo dia trette!!

Hora, las tres de la matinata.

!!No 's sembla que ja n'hi ha pera comensar a tremolar!!

Donchs aguantintse la respiració y endevant.

Al carrer de Fesmeriure, ó una cosa aixis, s'hi ven al governador, un coronel de la Guardia civil y unas quantas dotzenas de números de la benemerita, que prenent tota mena de precaucions trucan al número 6. !!Oh!!

S'obra la porta, entran a la carrera a dins las grossas autoritats y 'ls esquitxos d'idem,

registran minuciosament, y... !!aparteu las criaturas!! tota mena de maquinas de guerra y de destrucció se trobaven allí reunidas pera fer volar en un moment la vila del os y enviar a sopar ab Cristo a tots sos habitants.

!!No 's esgarrita tal noticia! Donchs esperintse, que ara vindrán los detalls.

Dotze petardos, un cartutxo que fins se diu que hi havia pólvora, varias balas que no eran pas del nen de la portera, y uns quantas pams de metxa enrotllada y tor, era lo que constituïa lo gran dipòsit de municions, destina— (qui ho dubte!)— a la consumació d'un cataclisme revolucionari que fins n'hauria quedat memoria pe'l dia del judici final a entrada de fosh.

Pero encara no es aixó tot.

!!Sabem ab quinas armas se preparava cínica-ment la catastrofa! Donchs escoltin.

Duas carrabinas retalladas, es a dir, dos retacos, dels temps de la burra de Balaam, y... !!esgarrintse! una pistola ab més rovell que las calderas d'en Pere Botero.

Sembla que aquestas diabòlicas armas estavan destinadas a armar cinchents batallons de revolucionaris.

!!Qué hauria succehit si l'incomparable gobernador de Madrid no descubreix aquestas infamias revolucionarias?

!!Tremolem de pensarhi!!

Pero no acaba encara aquí lo mérit de las autoritats.

Un cop agafats los habitants y 'l porter, y 'l gat y las xinxas de la habitació ahont se trobá tan terrible dipòsit, lo governador se trobá ab lo fil a la mà d'un grandiosissim plan de campanya revolucionari. Igual, igual exactement que 's descubriments dels conservadors!

Y desseguit, seguint lo fil, trobaren la beta y la corda y la faixa de la conspiració.

Y descubriren un altre dipòsit de materias destructoras, pitior encara que 'l primer.

En lo carrer de Pagueumentretze, ó un nom que s'hi assembla, número 27, y sabateria per mes senyas, hi trobaren las autoritats... !!horror de la naturaleza!! un paquet de gorros frigis, varios retratos d'en Pl Margall, dos llibrots que se suposa estarian plens d'indencencias revolucionarias y d'apuntes de la gent d'ordre que tindria d'escorxarse 'l dia del cop, y ademés !!tornemse a esgarriar!! unas pessas de crespons negres ab galó daurat, que ja se suposa també que tenian de servir pera tapar los cadáveres dels nobles que 's penjarian pe 'ls fanals lo dia de la saturnal revolucionaria.

Prou lo sabater volia fugir, pero ca... la po-

licia... !!xapt va atraparlo com es natural... no tractante de liadres. Devant de la importantissima presa del sabater, los retratos d'en Pl se posaren a tremolar y 's esgroguehiren, entrenen en congoixa tots los elements de destrucció descuberts, y fins la pega, la mateixa pega del criminal establiment, veient que son amo estava mes de pega que ella mateixa, va avergonyirse y prometé formalment no ficarse may mes en conspiracions republicanas.

!!Quins exemples mes edificants en favor de la gent d'ordre!

Y torna a dirse que s'ha tornat a descobrir un altre dipòsit d'armas.

!!Refocle y que impenients que son los revolucionaris!

Pero pot dormir tranquila la gent de naps, que ja 'l govern ha engarjolat fins las ratas de las clavegueras del devant de las casas dels famosos dipòsits d'armas y materias de destrucció, y té agafat ja 'l primer jefe dels conspiradors, coix per mes senyas, y es fácil que no deixi cap engarrat tranquil, preveient los graus de complicitat que en tan peliaguda revolució podian tenir ab son colega lo tarat de la cama.

Y un cop del cos tinguem tret lo susto de tal trastorn, las futuras generacions podran cantar al actual govern unas seguidillas per aquest estil, esculpidas ab lletres d'ausals en tots los taps de las necessarias dels palaus de la mes rancia noblesa, y ab un castellá del Clot que recordi las glorias del Brut del Born y de la Amalia Boja:

Un coix, tres mancos
y un japerado,
casi buca a la España
dan un diagoito.
Sort que el gobierno,
siempre sabio y valiente,
lo ha descubierito.

Por esto están de broms
los españoles,
y al gobierno le diere
— ¡Ole con ole!
— Que tu sabero,
mas lo pesamos todos
por el trasero.

GERMÁTICH

En lo tech que 'l partit possibilista doná lo dijous passat en lo Teatro del Circo pera commemorar l'Onze de Febrer, hi hagué un obrer, en Pau Aínsa, que s'alabá de tenir gran conseqüencia política, perque avuy, digué, seguia sent republica com ho eran tots los obrers quan pe'l 69 lo feren diputat, y va anyadir que 'ls

inconseqüents eren aquells treballadors que ara han deixat de defensar la República.

Antem per parts.
Si per conseqüència s'entent que s'poden admetre les vots del element més avançat del partit federal del any 69, i després de ser diputat i senador per tals sufragis i votar la federació anar degenerant en idees fins al extrem de acceptar lo possible mentre nos representats s'estimulaven en formular noves i més avançades aspiracions socials, ja pot ben dirse conseqüent lo senyor Alsina, però podrà millor quedar-se ab la honra d'aquesta conseqüència, que no creyem que trobi qui li enveï.

Però si per conseqüent té de tenir-se al individu que ha sigut i es partidari sempre d'unes mateixes idees, queda reservat als que federals eren i federals son, lo poder fer alarde d'una conseqüència ab la qual està molt lliure de poder engalanarse 'l senyor Alsina, possibilista, avuy, i l'any 69 ex-diputat Constituent mantingut per 'ls primers partidaris de la cèlebre Internacional en Espanya.

Y si per conseqüència s'entent també no renegar de las idees que s'han tingut, y a fi de no estacionarse, com no s'estaciona res en la naturalesa, condensar en sa pensa noves aspiracions socials i acceptar tot allò que l'avens dels temps determini com un adelantado, podrà molt menos lo senyor Alsina dirse conseqüent, y ni pe 'l taló de la espanyola podrà amidarse ab aquells obrers qu'ell moteja d'inconseqüents perquè diu que ara no defensen la República, sent aixís que no han fet mes que concretar idees d'emancipació económica presentant davant dels ulls de la opinió pública lo problema social en tota sa nua gravetat, però estimant per aixó molt més la República Democràtica Federal, no ja que la monarquia, sino que 'l mateix possibilisme acomodatic i de las benevolencias monarquicas, que tan a disgust de sos amichs electors professa avuy l'ex-senador y ex-diputat constituent excelentíssim senyor don Pau Alsina.

Y si després d'aquestes consideracions té encara prou valor pera parlar de conseqüent y acusar d'inconseqüents als que l'elegiren y 'l mantingueren a Madrid com a diputat obrer obrintli de bat a bat las portas de la política, podrà donarnos molt que sentir.

Però ho sentirem única y exclusivament per ell.

SER BURRO

Es una cosa molt vista que avuy en la pobre Espanya es la sol quantitat de banya y se mor de fam l'artista.
Tant càmicha bones com poemes, com també bones acollides y celebracions ninotera, comencen poch las pesetas.
Totum que avuy viu del art y no es artista de rússia, no tingues por que de tanta se 'n ataquen gaire fort.
Avuy tant sols lo bascul, la talon y 'l mal cridatye, y tot lo que fa... arrosarrey rey 'n es del públic espanyol.
Qui aixó veu y considera ab consciencia nostre estat, sans valor, pe 'l que ha pensat, de rebre se deshonra.
Mes després que ab calma ja veu que aquest mal no 'l encana, s'ha tira tot a la esquina y avuy se 'l sent esclama:
«Avuy ja segurament, com que veig in mon com ex, lo ser burro dona mes que 'l toni un xich de talcoy, puig lo burro, com no estu gona mes colla del seu nas, molta coga dona mes 'l' un pau de burro y pendi ne tres.
Son valor es sans igual, y encara que va a las focas y gasta paraules toncas se 'l veu sempre ab lo cap dit.
Y per tot no ve passant per un gran home, no sent sino veridicament lo que 'l diu un home gran.
Si berra a noxe, fare que 'n deixin viure com bestia, no voldré dar-me molèstia y si de llegi' apodole.
Y sans gita de talent molt totum no m'ajecicra, y que sich' sobi dirá a boca plena la gent.
Me faran regalos mil los homes mas poverals, ne gosnyaré molta molis rals y per tot viuré tranquil.

Quen donaré una funció la gent se treballarà pera veurem treballar; ningú mas felix que jo en lo mon que he llegi espero, es veurem que seré burro, pero veurem molt curro, ¡ahem qué seré! Teatro.

L. MILLÉ

La vetllada que avuy té de donarse en lo Teatre de Novetats a benefici de las Escuelas cosmopolitas d' ensenyansa litere popular de Catalunya, promet estar animada per la demanadissa de localitats, essent no curi lo número de las que s'han repartit en nostra redacció.

Lo programa ha sigut alterat, creyem ara per la abundancia de personal, quedant ara concretat a discursos, poesias y temas varios que desarrollarán o llegiran per l'ordre que indiquem los senyors Cristófol Litrán, Joseph Maria Lassarte, Joseph Ruiz, Conrat Roure, Joseph Roca y Roca, Lluís Ricardo Forx, Rosendo Arús y Arderius, Joseph Maria Valls y Ribot, Joseph Angulo y Morales, Joan Sol y Ortega, Frederick Soler (Pitarra), y tançara la vetllada ab lo discurs de gracias en nom de la logia Emancipació, que ha patrocinat la festa, nostre director Joseph Lluana.

Y en la part musical, que alternarà ab tots aquestos discursos, hi pendrán part las aplaudidas noyetas Eva, Cetina y Carolina Delepierre, que executarán varias pessayen son original instrument lo xilofon, y tocará una fantasia rusa ab lo violi la Cetina. Lo conegut baix senyor David cantarà la romansa del Don Giovanni de Mozart, y 'l senyor Dordal y Martí executarà varias pessas de concert al piano.

La funció tindrà marcadíssim carácter lliberal, com pot comprenders per la lectura dels noms dels literats que tenen de donar calor a la festa.

Si per tot avuy algú desitja localitats e invitacions, pot passar per nostra redacció, que tindrem especial gust, mentres ne quedín, en proporcionarne.

Lo preu de la entrada, tenint en compte que s'tracta d'un fi d'alta filantropia, cadascú té de ferse'l tirant a la safata allò que sos medis y sa voluntat li permetin.

La funció comensarà a dos quarts de nou.

Habem rebut una carta firmada per sis individus que no tenim lo gust de conèixer, en la qual, entremunt d'algunas afirmacions que no creyem pas gayre ben encarrilladas, nos donan noticia d'uns proposits que tractan de realisar ab motiu de la vinguda de la Patti a aquesta capital, y que, la veritat siga dita, hi trobem algo en pro y molt en contra, per lo qual y per no cansar a nostres llegidors, no estampem cap de sos conceptes.

En conjunt sembla que s'tracta d'una manifestación obrera davant del Teatre Principal, lo dia del debut de la Patti y hora d'entrar lo públic al teatre, y d'anar lo dia següent, — no sabem si també en manifestación — a las casas dels que assistiren a la audició de La Traviata — no voldrà dir de tota, — a demanarlos si tenen algun quarto sobrer, ja que tants n'han tingut pera sentir a la diva, pera posse remey a la miseria de tant de obrer sense feyna com avuy se troba a Barcelona.

No censuren ni aplaudim avuy per avuy tals projectes, porque la forma en que pugan realisar-se, si es que s'realizan, tenen de decidir de nostra opinió; pero desde ara cridem l'atenció dels iniciadors de tals proposits pera que, si en espectacles públics shont se derrotxen riquesas que podrian aliviar moltas miserias volen fixarse, si recordin en primer lloch de las corridas de toros, en cada una de quals funcions se l'ensa molt mes diner que en cap altre de cant, per mes cara y luxosa que siga, tenint ademés en contra, que mentres aquestas educan lo sentiment, las otras l'embruteixen, y que no per ser l'espectacle nacional tenim de mirathi trevas, sino ons al contrari aborrido

ab mes sinceritat, tant com mes s'ho mereixi.

Per altre part, y deixantnos d'entrar en mes consideracions, habem sentit a dir, y 'n n'alegraríam que resultés veritat, que si algo serio se tractés en aquest sentit, la Empresa del Teatre Principal donaria l'exemple, y tothom creu que no s'faria pregar la Patti en seguirlo, de que 's condol dels infelissos obrers sense treball, y que destinarian l'una algo de sas ganancias y l'altra algo de son guany pera aliviar la miseria de Barcelona deixant aixis gloriós rastre artístich y humanitari, de son pas per nostra ciutat.

Si aixís se fes, no mes faltaría que 'ls quartos no anessen a parar a cap comissió oficial ni a cap rector, ni a cap casa de beneficencia catòlica, y l'acte fora prohibí pe 'ls necessitats, y no resultaria com sempre que, en lloch d'aliviar miserias, no mes aprofitan a miserables que tot l'any la ballan grassa.

La audiència de Albacete ha absolt lliurement als regidors de Cartagena que abandonen lo càrrech y la ciutat al comensar los primers atacs de cólera en aquella població.

Aplaudim al tribunal.
Y si alguna injusticia trobo, es en que no se haja donat una creu a tan valerosos y altruistas ciutadans, puig que ben merecuida la tenian, y tan menos per sa indiscutible subordinació a las autoritats superiors y sos estors en imitar lo que 's reflectia en lo mirall shont tenian de mirarse.

Peren acás altra cosa que imitar dignísimament la conducta del llavors ministre de la Gobernación senyor Romero Robledo?

Noticia, que may es fresca.
Una nova irregularitat de tres milions de pessetas.

Informes a Bilbao, shont no tot deurán ser penas pe 'ls espanyols.
Un al menos, hi ha fet carrera.

En los convums de Granada s'han trobat ja comensadas una dotzena d'irregularitats, alias robos.

Si al poble amich dels frances no amolinas, tanta Bacoa y Melgares d'obolinas, se deu a quins governos, que procura fer de costum moderna tal malura.

Eloqüencia ministerial.
Parlant de pastejar, escriu un periódich de Madrid saganti y en actu servey de nómina:

«La pasteleria, por lo demás, es una necesidad indispensable de la vida; no hay partido donde no se trabaje en esto, ni familia que no la cultive, ni redacción de periódicos donde no funcione el divino arte.»

«Necesitat indeclinable! Art diví! Aixó es la eloqüencia a raig.»

Y sobre tot, ni familia, ni partit, ni redacció de periódich!

«Oh! Y quan cert aquí resulta allò de
Prima el lastron que todos son de su condicion.»

Se diu que 'l senyor Pi Margall ha entaulat procès contra 'l governador de Madrid per detenció arbitraria en la qüestió dels famosos diposits d'armas.

«Bà! trobo que no val la pena.
Aquestas cosas tenen d'agalarse no mes que pe 'l cantó del ridícul.»

Veritat que 'l que va a la presó no té ganas de riure.

Però aquets comptes se té de pensar seria-ment en saldarlos pochos dias després de quan se compiri de debó.

Un requitzell d'angustias están ja passant los que aspiran a ser diputats de las noves corts sagastinas, al veure que encara no ha aparegut en la dixosa Gaceta de Madrid lo famos decret de dissolució de la menudosa dels conservadors y convocatoriá del autals y las garrofas fusionistas.

«Pobrets! Son carinyo a la patria los fa patir d'angunia de no serli prompte pares.»

Tenim noticia de que varios obrers socialistas s'han constituit en Comissió Iniciadora.

pera organitzar una festa pe'l dia 18 de Mars, en commemoració del aniversari de la Commune de Paris, ab la idea de celebrar una vetllada artistica socialista en un dels teatros de nostra ciutat.

Per a tal objecte invitan a tots los companys que acceptin aquesta idea a la reunió que se celebrará el pròxim diumenge, dia 21, a las nou del demati, en lo Círcol La Regeneracion, San Olegario, 2, principal.

La vetllada que'l partit federal de Barcelona doná l'Onze de Febrer en lo Teatre Ribas fou superior a tot ponderació.

Unas tres mil personas omplian localitats, corredors, passillos, reconys y reconers del teatre, y a pesar de casi no poder ningú bellugar-se tothom ne sortí content.

La ressenya de tan grandiosa vetllada ab la impressió de varios dibuixos presos del natural, y alguns dels treballs mes notables en ella llegits los publicarà en lo número d'aquesta setmana nostre apreciat colega local El Federalista.

Lo rey... marit de la mare del pare del hereu del trono ha arribat a Madrid.

Y ha estat en lo palau real en companyia de la seva dona, la sogra de la regenta. Y tant temps que no vivian junts y lo que pot lo noticierisme.

De primer deyan que'l quarto de D. Francisco era al altre extrem del palau del en que s'trojava lo de D.* Isabel.

Y luego La Correspondencia, que's veu que li agrada molt l'ofici d'ensumar, va donar la noticia de que's quartos se tocavan, se comunicavan per dintre, y fins... ¡ba, aixis ho deva! que ja s'habian entregat a las expansions propias de la familia.

No se si deuen treure las trenyinas d'alguna rateta.

Senyora Correspondencia: si es que la secrets hi fan nosa, no'ls conti de la real cosa santissima menudicia.

A un jutge de Valencia li han robat lo rehotje.

Debia ser per equivocació. Be prou que saben los hadres ab qui tenen d'estar be.

Lo dissapte de la setmana passada tingué lloch a Vilanova y Geltru en lo teatre del Tivoli Vilanova una gran reunió del partit federal pera la creació d'un centre de dit partit en aquella vila, y en qual reunió fou presentat nostre amic Victor Ferrer, que ja saben está condemnat a desterro per haber dit al rector de Salient que menjava Coca ensucrada del forn da certa Roseta.

La rennió comensá y acabá a satisfacció de tots los concurrents.

AMOR D'UN FONDISTA

Un fondista jo conech que no ha passat desenganya, y qu' es bastant alt y sech y que té prop de trent anys. Avriem sempre als fogons no s'ha cuidat may de donar, y com no ha sofert passions tampoch sab quinas son bones. Fa algun temps vegé una sena que viu davant de la fonda, bastant pitera y morena, y de llavars que la ronda. Quan home va sentir un dia mentres ne rosta un anech, y va dir plé d'alegria: —Tinch la payella pe'l manech.— Y com ja sentia amor creixent en ses llorons, sentint mes foch en son cur que no pas dintre la fogons. Y seguit se talaya de vigilar no's canava, pera observar si la veia quan de son pis se baixava. Pochs dies després veig que sus ulls se'l van mirar, y entusiasmament digué: —Qué dule deu se' quont menjar!— Mí pensaments son cap leya de tant que la estimava, y pensantli sol sonava ab lo goig que li esperava. Per fi un vespre plé d'amor, en lo carrer van trobarse, y ell content obrintli'l cur li arlar de casarse.

A lo que sena medirá tal sorpresa inesperada, la noma li contentó: —Disponi, se souh casada — Y a quenta'l pover fondista ab un pan de mas plantat, y mortuorant se' veu tristat: —Ara al que hi fet satat.

M. G. A.

L'arcabise de Santiago de Galicia acaba de fer esquitxar a sas ovelles deu mil pessetas pe'l diner de Sant Pere.

Y que's diga que a Espanya no hi han riquesas.

Abont no n'hi ha es a las casas deis que treballan.

Com que aquí no mes fan sort los que sequixen las carreras de gandul, empleat, capellá, estafa, politich y lladregot.

Los noys d'una escola católica de San Roque (Santander) rebieren lo seu mestre a pedradas, deixantlo bastant escalabrát.

Lo prelicar la ignorancia dona fruytes en abundancia.

A la Corunya hi ha un ministre del Senyor que porta Son Amo als feligresos a caball d'un burro y assisteix a tota mena de funcions piadosas de portas enfora de la iglesia, sempre montat en tan simpática bestia, emblema del catolicisme.

Ja se aixó lo que es. Com esperan certs preberes tornar aviat a fer ses feynas a la montanya, ara fan los primers exercicis pera passar a la caballeria. O a la burrencia, que pe'l cas es igual. Y sobre tot mes propi, tractantse de la gent carcatólica.

Un llamp va caure a la iglesia de Fuenterrabia, deixant a tres místicas devotas en estat de pallariga.

Oh Providencia justiciera! Se haguessen estat a casa cuidant de la familia las tres reserarias, y no haurian rebut cap dany.

Y aixó que prou debian saber que Deu pega sense bastó!

Un altre llamp ha tirat a terra casi del tot una iglesia de prop de Pontevedra. Per aquí, per aquí, Bondat divina! Y com hi entens en destruir las barracas dels tabuls!

Las alhajas dels sants d'una iglesia d'Alicant han passat a ajuntarse ab sas germanas las dels sants d'altres iglesias, pera totas juntas donar honra y gloria a la religió de nostres pares y proporcionar algunas dotzenas de fusells als delucosors de Carlos Set vagadas bestia, rey de las baronetas de contrabando y baylarians de banca real.

Ni'l rector, ni la majordona, ni'l sagristá, ni'ls escolans, y lo que es pitjor, ni la Guardia civil, s'han preocupat prou d'aquesta futesa piadosa.

A Huesca hi ha bagut rosari de la aurora. Y copa de pedra. Com que ja son dos factors inseparables.

A Sant Martí ha mort un lliure pensador anomenat Joan Llopió; pero del mateix modo que'ls corbs volen abandonar la carnota dels seus si moren en pecat venial, volen esterro y missas dels que moren fora del gremi dels llanús, pera poder dir que a última hora tothom vol posarse be ab Son Amo.

Peró mestres, heu fet tart. Ja la temps que es entenent las manganillas.

Lo senyor mirrat de Palma de Mallorca, ficantse en certas interioritats d'una associació de piadosas senyoras, logrã d'aquestas que

anessen movent brega per la ciutat a fi de que's celebressen las festas tancant totas las botigas.

Gracias a las amenassas clericals y a la pressió de las senyoras, algo van lograr en aixó de la tancadissa diumenjera, pero al fi'ls negociants van netejante de la llana de son clatell, y ¡tururut! douze horas! ni la mitra del bisbe ni las falduillas de las senyoras abibalañas son prou pera fer tancar per devoció.

¡Pobres clerigallist! A cada bogada perden una gallina!

Peró mossen Domingo del diantre, ¡a com li pagan la lliure de diaris para recomanar a sos feligresos que procurin portarli tots los paperots heretj que arriban a la vila!

Peró ja ho veu, los habitants de Castellar del Valles son bastant durs de pelar, y preferixen llegir setmanaris heretjcs com La TRAMONTANA que escoltarsel a voste.

Es aquell retrã antic, que posat a la moderna diu:

—Braims de rector no arriban als liberals.

Lo cónsul d'Espanya a Londres avisa que allí s'están venent varios objectes preciosos de la catedral de Cadix.

¡Vaja un funcionari públich mes tarabambas! Que no coneix que aixó son misteris del dogma!

Y está clar, home. Del dogma de peis Capellans afanorum.

Un periódich de Valladolid conta una festa católica a una imatge d'allí prop, de la següent grãfica manera:

«Mucho vino, mucho estagabche, bates por lo agarron, algunas camiseras, no pocas filoneras, y el aumento consiguiente de la poblacion ilegítima dentro de nueve meses, por mor de las horizontalitas.»

Vaja, no's pot demanar mes devoció.

ENDEVINALLA

Soch familia ab pretensions puig amb vita y bun plantada, sempre'm fan funcions y no hi estat may atacada.

ARRABAL

XARADA

Aliment de molta estima la prima; un article nostre s'ona segona, pert del cos es s'ona espera tercera. Si mira dos tres primera de la nobla Barcelona, un carrer veurás que'l dona prima segona tercera.

J. STARANA

ANAGRAMA

Un total dels mes antics diu que'l total no té antics.

RICH NABAT

GEROGLIFICH

Agust 1885 1884 IT + L AVIS TIEL I CIRIS

ARRABAL

SOLUCIONS

A LAS CAMBIAS DEL NÚMERO PARLY

XARADA: — A-de-la. SINGONIA: — Rosa. GEROGLIFICH: — Per asturias Asturias.

LO DE SEMPRE

Cria corps, que 't treuran los ulls.